
יש מן הפיקנטי במסיבות חיסולה של טעות דומה, שנותרה אף היא בשל "גורם החדש". הפעם היה זה מקרה של מוצבת-צפית עורפי אשר הוקצה לו צופה חדש, שלא נתנסה באותו מקום מקודם. הלז כמעט ודרש כבר את אישורו של הפיקוד לפתיחת אש ארטילרית על מוצב-קידמי אמריקאי — וזאת אך ורק בשל העדר הרגילות בהתמצאות לגבי תנוחתו של אותו מוצב בשטח ממש, הגם שהוא, הצופה, קבל קיבל לפני כך את הידיעות על תנוחתו במפה. כמובן, שלו גם היה מספיק למסור את הדרישה לפתיחת האש — יש לשער כי היה חש בדבר קצין-המבצעים של היחידה הארטילרית, בהבחינו כי היעד הנדרש נמצא בתוך התחום שסומן לו כ"אסור באש", ואז, כמובן, לא היה מאשר מצדו את מתן האש; אלא שאפשר והיה נתפש לשגגה אף הוא עצמו, בהשפעת הדרישה שבה שבה מהצופה. — והנה, אחד הדברים המעניינים שבפרשת אותה שגיאה היה בכך, שלצופה עצמו נגרמו ספקותיו הראשונים, שמא אותו מוצב "משלנו" הוא, שעה שראה את החיפוי, ואת משמעת-ההסתר, הלקויים. "אמריקאים בלבד עשויים להיות כה מרושלים בכגון אלה" הרהר הוא בלבו...

רשימתו של הקפיטן סמול מדגישה את השפעתו המטעה של "גורם החדש-הבלתי-נודע", הפועל ביד חוד בזמן הראשון לאחר תפיסת מערך-עמדות חדש, וכיו"ב. הוא מספר כיצד, בדצמבר 1951, קשרו חלקיהם של שני גדודים שונים ברגימנט-רגלים אמריקאי אחד בחזית קוריאה קשר קרבי-אש (לא מן הגדולים) — והכל בשל כך, כי אחד מבין גדודים אלה לא הספיק עדיין להכיר את פנייה-שטח שלפני חזיתו ולהתמצא בו. פטרול ששוגר ע"י יחידה שמימין לאותו גדוד, נחשב בטעות לקבוצת אנשי אויב — שעה שהוא נשמע נע, כלפי הדרום, בשובו מסירות. אין כל אפשרות להניח, כי אותה פלוגה בקורה-החזית, אשר פתחה עליו באש, לא קיבלה ידיעה קודמת על צאתם של פטרולים אמריקאיים. את הפטרולים היו מתכננים מספר ימים מראש, ובטרם אושר ביצועו של מסע-פטרול, נדרש כי יקויים התנאי של הפצת תכנית כתובה שלו לכל יחידות-המשנה של הרגימנט. נכון אמנם, כי גם בכך לא היה כדי להבטיח בפני התקלה. למזלם של שני הצדדים לא נגרמו אבידות רציניות עד לאותו רגע בו נתגלתה ה"טעות" לצופים אשר יכלו לראות את שתי הקבוצות, ועלה בידיהם להפסיק את חילופי-היריות.

אימון והדרכה

לענין אימון היריה בלילה

אצל היריב, אולם משהאיר האור לא יכולנו להבחין בשום גויות נפגעים. ידוע ידעתי, כי היריב לא יעמול לסילוק כל מתיו ופצועיו, שכן אין הוא נוהג כך. ההסבר היחידי שיכולתי להעלותו היה, פשוט, כי לא פגענו בהם באש הרובים שלנו. כנראה שהחיילים פשוט לא ידעו כיצד יורים בלילה ירי מדוייק. והשד יודע מה מעטים מהם אשר סיגלו לעצמם ידיעה זו אפילו תוך כדי קרבות שבמציאות". גנרל ניומאן עצמו הנו עתה מפקדה-בפועל של דיביזיית-הרגלים התשיעית — שהנה "דיביזיית-אימון", באחד ממחנות-האימונים שבארה"ב; ונראה כי הוא עלה על הדרך אשר תאפשר לו לחסל ליקוי מתמיד זה. כגורם-מפתח לאורח-האימון החדש רואים את ה"מטות-לאור-היריה", אשר בו משתדלים לביים מצבים של קרב לילה, באמצעות מכשירים ומתקנים אלקטרוניים שונים. מטוח זה מורכב, למעשה, מלושה מטוחים, בני טוח 75 יארד (68.5 מ'). טוח זה נבחר מאחר שבקרבות לילה בקוריאה נחשב המרחק הממוצע לקרבי-רובים נגד היריב ל-60 יארד (55 מ') — עד למכסימום של 75 יארד. במטוח אחד מוצבים

להתענינות הערה אשר מגלים צבאות אירופה לגבי סוגיית הכשרת הגייסות לקרב לילה — וללקח אשר נצטבר בענין זה בזירת קוריאה — אופייני התיאור הניתן בחוברת עתון הקצינים גיים השביצרי (Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, מספטמבר ש"ז) לחידושים אשר חודשו בשטח זה באימונו של צבא ארה"ב. בקבות נסיון קוריאה, בה נתרששו 90% של כל פעור-לות-הקרב בלילה, מצא סוף-סוף הצבא האמריקאי דרך, המאפשרת ללמד חייל לירות ירי מדוייק ברובה בלילה. מפקדי יחידות בקוריאה התאוננו מרות על מיעוט יכולתו של החייל-הרגלי האמריקאי להפעיל את רובהו באורח תכליתי בקרבות לילה. הגנרל בריגדיי אן. פ. ניומאן, סגן-המפקד של הדיביזיית השלישית הנודעת, היה אחד הנמרצים שבמפקדים אלה. בין השאר, אמר: "בבוקר קיבלנו דוחות על התקפות הסינים במשך הלילה. הללו התקרבו במידה מספקת כדי הטלת רימונים עלינו. כל הדוחות ציינו אבידות גדולות

ה"עיקר שבאורח אימון חדש זה" — לדברי הגנרל ניומאן — "כי ילמדו את החיילים באמת כיצד לירות בלילה. עוד בטרם יגיעו הם לידי השתתפות בקרב". בתרגילי ירי לילי כזה, כלפי מטרות שכמעט ולא נראו כלל, ירתה כיתה אחת סך של 72 יריות אל "מטרות שלהבת הלוע" וזכתה ב־22 פגיעות בנסיון הראשון. המדריך שבמקום, ותיק מלחמת קוריאה, סבר שאחוז פגיעות כזה בקרב עשוי היה לעצור לחלוטין בעד התקפה אויבת.

במטוח בעל דמאים גבוהים מקבל כל אדם 4 תחמישים ורשאי הוא אח"כ לבחון את "דגם הפגיעות" של מקבצו. קיר עורפי שהוקם במיוחד מאחרי המטרות מראה לו לאן נתקעו היריות שהחטיאו. בנסיון הראשון הצליחו כמחצית אנשי הקבוצה המתאמנת, אותה ראה בעל התיאור הזה, להכניס לתוך המטרה שתים מתוך ארבע היריות הראשונות; ואילו בנסיון השני — השיגו כמעט שלושה רבעים מאנשי הקבוצה שתי פגיעות מתוך ארבע יריות. סבורים כי אורח האימון שבאותו מחנה אימונים ("מצד דת דיפס") הצליח במידה כזו שאפשר כי יונהג בצבא האמריקאי כולו.

דמאי־אנשים, המוארים באור כחלחל רפה. במטוח השני התאורה הנה בדומה לנ"ל, אולם המטרות נעות. במטוח השלישי מופיעים אורות־בוודדים, הנדלקים וכבים כהרף־עין, והם צריכים לביים לעיני היורים את ה"תאורה" הנוספת הניתנת ע"י אש אויבת, ואת השפעתה הפיסיכולוגית (על הראיה) והפסיכולוגית. בהדרכה הניתנת ליורים לפני תרגיל־הירי הלילי מודגש, כי בקרב־לילה שוררת הנטייה לכוון את היריה גבוה מדי. המדריך אומר: הנמיכו את הכונת עמוק ככל האפשר. החזיקו את העין צמוד ככל האפשר אל מאחורי חריר הכונת; הביטו לאורכו של הצד העליון של קנה־הרובה קדימה וכוננו את הלהב אל מרגלות המטרה. בשביל לודא לעצמכם כי העין נמצאת במצב הנכון, הרכינו את הראש עד אשר תחסום הכונת בעד קו־הראיה — ואז הרימוהו קמעה, רק כדי אפשרות ראיית המטרה. כונו אל הקצה התחתון של המטרה, בכדי לאזן את השפעת היריה אל עליו.

המשכה של ההדרכה הניתנת לתכלית זו הנו, כמובן, מורכב ומקצועי יותר. העיקר — מציגים ומראים לחיילים בעליל כיצד לתקן את השגיאות להן נתפסו בהתחלה.

"גים־חמישי" בחוף כנען (סוף מעמוד 53)

**

הקבלות:

תמרוני מרלבורו בצפון צרפת, לעקיפת "קוים" מבר צרים.

עקיפת "קרמרת" בדרום־תוניסיה ע"י מונטגומרי. נסיון למוטט את המערך הגרמני ליד קסינו ע"י העלאת כוחות בחוף אנציו.

מיטוט המערך הצפון־קוריאני ע"י מבצע־אינצ'ון האמפיבי.

נעים...) והוליד את הגייסות אל חבל־ההתישבות המקדוני־היוני שבצפונה של סוריה.

גם בשנת 219 לפנה"ס טרם השיג את כל רצונו. הוא הבקיע פנימה אל תוך מערך־השליטה־והמגן התלמאי שבפיניקיה, בחילת־סוריה ובארץ־ישראל; אך לא מיגרף ולא שטף אותו כליל. הוא תקע יתדות ורכש מבואות־גישה; אך עיקר המלאכה — הכרעת כוחות־היריב העיקריים בקרב־שדה ערוך, ושפיכת שלטונו על כל חלקי הארץ העיקריים ומעוזיה — היה עדיין לפניו.